

وضعیت پوشش گیاهی و جانوری محوطه باستانی ولیران دماوند در عصر اشکانی براساس داده‌های دیرینه‌تغذیه‌شناسی

فرهنگ خادمی ندوشن^{۱*}، طاهره عزیزی‌پور^۲، رضا شعبانی^۳

۱- دانشیار گروه باستان‌شناسی دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

۲- دانشجوی دکتری باستان‌شناسی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات تهران، ایران

۳- استاد گروه تاریخ، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات تهران، ایران

دریافت: ۸۶/۶/۱۴

پذیرش: ۸۷/۲/۲۵

چکیده

محوطه باستانی ولیران در حومه شهر دماوند و در شرق تهران قرار گرفته است. براساس منابع باستان‌شناسی در این محوطه، استقرارهایی در دوره‌های اشکانی و ساسانی وجود داشته است. کشف قبوری از دوره اشکانی در ولیران، و به دست آمدن بقایای دانه‌های گیاهی و نیز بقایای جانوری در منطقه مذکور، آن را محلی مناسب برای بررسی پوشش گیاهی کهن با تکیه بر مطالعات دیرینه‌تغذیه‌شناسی نموده است. ما در این پژوهش برآنیم تا با تجزیه عناصر غیرایزوتوپی اسکلت‌های انسانی به دست آمده با استفاده از دستگاه طول موج اشعه مجهول فلورسنس، به بررسی وضعیت غذایی ساکنان محوطه باستانی ولیران در دوره اشکانی که نشان‌دهنده وضعیت جغرافیایی منطقه در دوره مزبور است، بپردازیم.

کلیدواژه‌ها: دیرینه‌تغذیه‌شناسی، دوره اشکانی، ولیران دماوند، روش طیف‌سنجی اشعه مجهول.

۱- مقدمه

بررسی وضعیت جغرافیایی طبیعی ایران در دوره‌های گذشته، یکی از مهمترین موضوعات پژوهشی در ایران و جهان به شمار می‌آید. نبود منابع نوشتاری، فعالیت محققین را برای انجام چنین بررسیهایی محدود به فعالیتهای آزمایشگاهی کرده است. یکی از این فعالیتهای مطالعات دیرینه‌تغذیه‌شناسی است. از آنجایی که بشر از حیوانات و گیاهانی که در محدوده محل زندگی وی هستند، برای تغذیه استفاده می‌کند، انجام مطالعات دیرینه‌تغذیه‌شناسی کمک فراوانی به روشن شدن وضعیت پوشش گیاهی یک منطقه در دوره‌های گذشته می‌کند.

دیرینه‌تغذیه‌شناسی دانشی است که با مطالعه بقایای گیاهی، جانوری و انسانی بازمانده از جوامع باستانی، به بررسی وضعیت غذایی و تغذیه‌ای این جوامع می‌پردازد که البته انجام چنین مطالعاتی با مشکلات فراوانی همراه است. انسان یک موجود همه‌چیزخوار است، بنابراین می‌تواند غذاهای متنوعی را از بین غذاهای گیاهی و غذاهای جانوری در طول زندگی خود مصرف کند.

ترکیبات عناصر استخوانهای باستانی، اطلاعات ارزشمندی را در مورد وضعیت غذایی و زیست‌محیطی جوامع کهن فراهم می‌کند، میزان کلسیم و فسفری که فرد در طول زندگی از طریق تغذیه مصرف می‌کند، تأثیر مستقیمی بر استخوان او می‌گذارد. همچنین اختلاف غلظت عناصری همچون استرانسیوم، باریوم، مس، روی، انادیم و آهن می‌تواند برای مطالعه نوع غذا به‌کار رود [۸، ص ۷۸۵]. از بین عناصر مذکور استرانسیوم بیشترین اهمیت را در مطالعات دیرینه‌تغذیه‌شناسی به خود اختصاص داده و این موضوع به این علت است که بیش از ۹۹ درصد استرانسیوم بدن، در استخوان قرار گرفته است.

چنان‌که گذشت یک روش علمی برای فهم وضعیت گیاهی و جانوری یک منطقه در دوره‌های گذشته، تجزیه عناصر کمیاب اسکلت‌های باستانی و انجام مطالعات دیرینه‌تغذیه‌شناسی است. برای انجام چنین پژوهشهایی مطالعه دندانها نسبت به دیگر بخشهای اسکلت سودمندتر است. پژوهشگران بر این اعتقادند که مینای دندان نسبت به استخوان خلل و فرج کمتری داشته و بنابراین در برابر تغییرات پس از مرگ بیشتر مقاوم است [۲، ص ۷۸].

در این پژوهش اسکلت‌های به‌دست‌آمده در محوطه باستانی ولیران دماوند که متعلق به دوره اشکانی بود، بررسی شدند.

ژوستین، پارتیان را مهاجرانی از منطقه اسکیت‌ها می‌داند، استرابو نیز با ژوستین هم‌عقیده بوده و ارشک، بنیانگذار حکومت اشکانی را مردی سکایی از قبیله نیمه‌بیابانگرد پارتی می‌داند. غالب محققان سال ۲۴۷ ق.م. را سال شروع حکومت اشکانیان می‌دانند. این قوم بیش از ۴۵۰ سال بر ایران، نواحی شرقی آن و بخش عظیمی از بین‌النهرین حکومت کردند. در نهایت، این سلسله در سال ۲۲۴ م. به دست اردشیر ساسانی منقرض شد.

۲- پیشینه تحقیق

تاکنون در سراسر دنیا پژوهشگران بسیاری با استفاده از روش تجزیه غیرایزوتوپی نمونه‌های استخوانی باستانی، با تکیه بر عناصر کمیاب، درصد داده‌اند تا درباره وضعیت غذایی جوامع کهن اطلاعاتی به دست آورند.

کلپینگر، تجزیه ایزوتوپی استخوانها و دندانهای انسانی باستانی را راهی سودمند برای پی بردن به وضعیت غذایی جوامع کهن می‌داند [۲، ص ۷۹].

اسکوتکسکس و هرمن نیز در مقاله‌ای، با تکیه بر عناصر نادر به تجزیه ایزوتوپی نمونه‌های استخوانی انسانی و حیوانی به‌جامانده از محوطه قرون وسطی‌یی وینگرین در جنوب غربی آلمان پرداخته‌اند [۳، صص ۶۸۵-۶۷۵]. این دو محقق بر آن بودند که نتایج حاصل از فعالیتهای آزمایشگاهی خود را با اشیاء دفن‌شده در قبور - که موقعیت اجتماعی و اقتصادی شخص را در زمان حیات نشان می‌داد - تطبیق دهند. آنان از این طریق نشان دادند که ترکیبات شیمیایی استخوانهای ساکنان مرفه این محوطه، به‌علت دستیابی به نظام تغذیه بهتر، با ترکیبات شیمیایی استخوانهای مردم عادی جامعه تفاوت دارد. آنان در مطالعه خود بر میزان عنصر کلسیم تکیه کرده و آنگاه نتیجه گرفتند که احتمالاً در نظام تغذیه‌ای خانواده‌های مرفه از لبنیات استفاده می‌شده است.

کاروالهو با تکیه بر میزان عناصری همچون فسفر، کلسیم، منیزیم، آهن، مس، روی، باریوم، استرانسیوم و سرب در دندانهای به‌دست آمده در یک محوطه باستانی در لیسبون (پرتغال) به مطالعه وضعیت غذایی ساکنان منطقه مذکور در عصر کلکولتیک

پرداخت [۴، صص ۵۶۵-۵۵۹]. همین محقق در پژوهشی دیگر به منظور انجام مطالعات دیرینه تغذیه شناسی، غلظت عناصر کمیاب را در دو استخوان فیمور بررسی کرد. این دو استخوان که یکی متعلق به یک مرد و دیگری متعلق به یک زن بودند، در یک گور باستانی در جنوب کشور پرتغال (۱۲۰۰-۱۳۰۰ م.) به دست آمدند [۵، صص ۱۲۵۷-۱۲۵۱].

گزالیس و همکاران او از دیگر محققینی هستند که به انجام مطالعات دیرینه تغذیه شناسی پرداخته اند. این محققان استخوانهای مختلف ساکنان اولیه جزایر قناری را مطالعه کرده و براساس دو عنصر استرانسیوم و باریوم، به بحث درباره وضعیت دیرینه تغذیه شناسی انسانهای این منطقه پرداخته اند. آنان با آزمایش نمونه های استخوانی انسانی و مشاهده درصد بالای استرانسیوم و باریوم در آن، به بیان این موضوع می پردازند که تأثیر زیست محیط بر این استقرارهای کشاورزی باعث گردیده است تا استفاده از منابع گیاهی میان ساکنان مرکزی و استفاده از منابع دریایی بین ساکنان ساحلی این جزایر رواج داشته باشد. محققین مذکور همچنین بر این اعتقادند که ساکنان این منطقه از سبزیجات خاصی بیشتر استفاده می کرده اند [۶، صص ۲۲۰-۲۱۵].

جینگوا و زلاتوا با استفاده از دستگاه پلاسمای جفت القایی - طیف سنجی جرمی به بازسازی وضعیت غذایی یک جامعه باستانی مربوط به قرن چهارم ق.م. در بلغارستان پرداختند. این دو پژوهشگر دستگاه مذکور را وسیله ای مناسب برای تجزیه عنصری دانسته و با استفاده از آن، عناصری همچون آلومینیوم، آرسنیک، منگنز، منیزیم، سرب، استرانسیوم، وانادیوم، زیرکونیوم و روی را تجزیه کردند که البته با استفاده از روش اخیر تعیین میزان مس و آهن ممکن نیست [۸، صص ۷۸۹-۷۸۵].

وب و همکارانش با استفاده از دستگاههای پلاسمای جفت القایی - طیف سنجی جرمی و پلاسمای جفت القایی - نشر اتمی غلظت عناصری همچون سرب، روی و استرانسیوم را روی دندانهای شیری کودکان امروزی بررسی کردند. آنها مقدار این غلظت را با غلظت همین عناصر در دندانهای متعلق به عصر برنز مقایسه کردند. این پژوهشگران غلظت روی و استرانسیوم را در دندان، بازتابی از وضعیت غذایی فرد در طول زندگی وی می دانند [۷، صص ۲۰۸-۲۰۱].

در پژوهشی دیگر که ترومن و دیگران درباره عناصر تشکیلدهنده دندان و استخوانهای فسیلی انجام دادند، تأثیر عناصر نادر زمینی که در اثر نوشیدن آبهای آشامیدنی بر استخوان انسان به وجود می آید، بررسی شد [۸، صص ۴۳۵-۴۴۳].

تجزیه عنصری استخوانها برای فهم عاداتهای غذایی گذشته تنها منحصر به استخوانهای انسانی نبوده است. در این مورد گاه استخوانهای جانوری نیز بررسی شده اند. اسپانهیم از محققانی است که به چنین مطالعاتی پرداخت [۹، صص ۱۵۶-۱۴۷].

زاپاتا و دیگر محققان اسپانیایی نیز درباره استخوانهای اواخر عصر رومی به مطالعه پرداختند. آنان دریافتند که در استخوانهای مذکور نیز، استرانسیوم درصد بالایی از عناصر استخوان را تشکیل می دهد. پژوهشگران مذکور این موضوع را این گونه تفسیر کردند که ساکنان منطقه مذکور در نظام غذایی خود به میزان زیادی از مواد گوشتی استفاده می کرده اند [۱۰].

۳- درباره محوطه مطالعه شده

شهرستان دماوند در منطقه ای به وسعت تقریبی ۲۶۰۰ کیلومتر مربع واقع شده است. این محوطه از طرف شمال به استان مازندران، از مشرق به فیروزکوه، از جنوب به ورامین و گرمسار و از جنوب غرب به لواسانات شمیران و تهران محدود است.

این شهرستان در بخش میانی دارای اقلیم نیمه استپی سرد و در ارتفاعات، دارای اقلیم کوهستانی است. این منطقه، به دلیل وجود ارتفاعات بلندی همچون سیاه چال و چنگیز چال در شمال و قله باشکوه دماوند در فاصله بیست و پنج کیلومتری شمال آن، منابع زیرزمینی آب و چشمه های متعددی دارد.

روستای ولیران واقع در بخش مرکزی شهرستان دماوند بوده و جزء دهستان تارود محسوب می شود. این روستا در ۱/۵ کیلومتری جنوب شهر دماوند و در فاصله ۵۰۰ متری شرق جاده آسفalte گیلاوند به دماوند قرار گرفته است که شکل ۱ نشانگر نمایی عمومی از این محوطه تاریخی است.

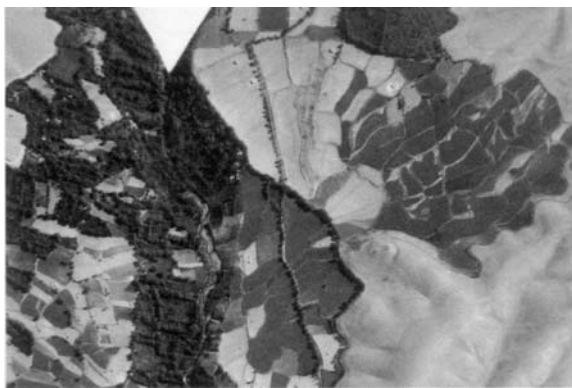

شکل ۱ نمای عمومی محوطه تاریخی ولیران [۱۸]

محوطه تاریخی ولیران در فاصله ۱/۵ کیلومتری جنوب روستای ولیران، بر تپه ماهورهای میان روستای ولیران در سمت شمال روستای شلمبه و در حاشیه شرقی رودخانه تار قرار دارد که در شکل‌های ۲ و ۳ مشخص است.

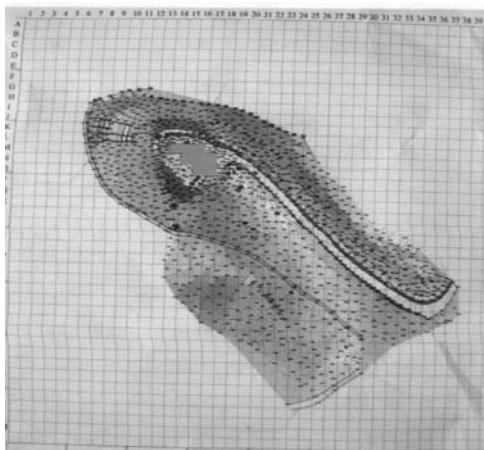

شکل ۲ موقعیت محوطه تاریخی ولیران [۱۸]

شکل ۳ عکس هوایی محوطه تاریخی ولیران [۱۱]

این محوطه باستانی در ۲۵ درجه و ۳ دقیقه و ۲۴۲ ثانیه طول جغرافیایی و ۳۵ درجه و ۴۱ دقیقه و ۳۰۳ ثانیه عرض جغرافیایی قرار دارد. موضع‌نگاری این محوطه در شکل ۴ آمده است.

شکل ۴ موضع‌نگاری محوطه تاریخی ولیران

این محوطه در تیرماه سال ۱۳۸۵ طی یک عملیات خاکبرداری که دانشگاه علم و صنعت در منطقه انجام می‌داد، کشف شد [۱۱، صص ۲۹-۲۳]. پس از آن این منطقه در طول ماههای مرداد و شهریور همان سال حفاری شد. در این کاوش گورستانی متعلق به دوره اشکانی و بقایای یک سایت معماری متعلق به دوره ساسانی به دست آمد. شکل ۵ یک گور متعلق به دوره اشکانیان و شکل ۶ بقایای معماری دوره ساسانیان را نشان می‌دهد.

شکل ۵ گورستان اشکانی ولیران [۱۱]

شکل ۶ بقایای معماری عصر ساسانی [۱۱]

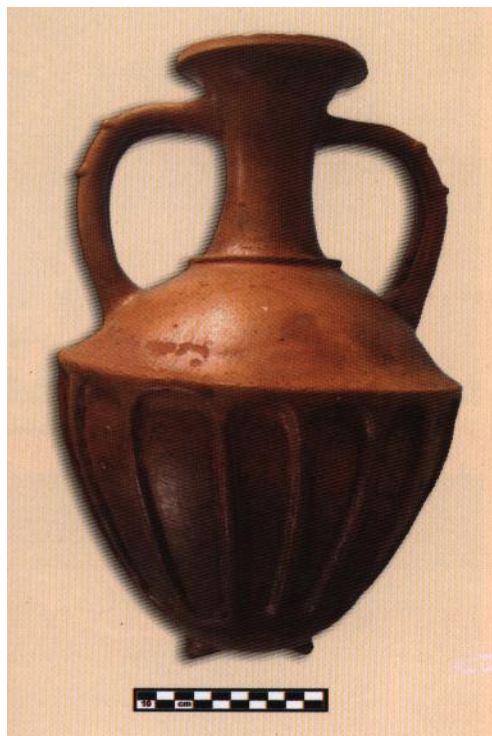
از گورهای دوره اشکانی ولیران، چهار ریتون سفالی، یک نمونه آمفورا و هفت سکه نقره از دوره‌های مهرداد دوم، سنتورک، ارد اول و اردوان دوم به دست آمده که به ترتیب در شکل‌های ۷ تا ۹ آمده است.

شکل ۷ نمایی از پشت و روی یکی از ریتونهای گور زاغه اشکانی در محوطه تاریخی ایران [۱۸]

شکل ۸ نمایی از پشت و روی یکی از ریتونهای گور زاغه اشکانی در محوطه تاریخی ولیران

شکل ۹ آمفورا از گور زاغه دوره اشکانی در ولیران

از بقایای عصر ساسانی نیز، سکه‌هایی از دوره خسرو دوم و سفال‌نوشته‌هایی به زبان پهلوی ساسانی به دست آمده است.

۴- روش پژوهش

در این تحقیق، اسکلت‌های به‌دست‌آمده از محوطه باستانی ولیران که در محدوده زمانی دوره اشکانی می‌گنجد، در این پژوهش بررسی شد. از آنجا که عناصر تشکیل‌دهنده دندان نسبت به دیگر بخش‌های اسکلت در تغییرات پس از مرگ نفوذپذیری کمتری از خود نشان می‌دهد، برای انجام مطالعات دیرینه‌تغذیه‌شناسی سودمندتر است. ما در این پژوهش هفت نمونه

دندانی و یک نمونه از مجمه سر آزمایش کردیم. این نمونه‌ها به‌طور تصادفی و بدون توجه به سن و جنس، از تدفینهای مختلفی در محوطه مطالعه انتخاب شد، به گونه‌ای که هر دندان متعلق به یک اسکلت جداگانه بود، نمونه‌های مطالعه شده به‌شدت مضطرب و پوسیده بود. البته استخوانهای دراز غالباً سالم بود و این پوسیدگی شامل دندانها و مجمه‌ها می‌شد که شکل ۱۰ نشانگر این وضعیت است.

شکل ۱۰ پوسیدگی اسکلت‌های اشکانی محوطه ولیران

نمونه‌های مطالعه شده ابتدا با یک بروس نرم و ضربه ملایم آب مقطر شسته شدند تا گرد و غبار از آنها زدوده شود سپس در هوای معمولی اتاق قرار گرفتند تا خشک شوند. در آزمایشگاه طیف‌سنجی اشعه مجهول، نمونه‌ها به پودر تبدیل شده و به‌صورت قرص در آمدند. آنگاه آنها در آب گرم شسته و در محیط بسته حرارتی خشک شدند و سپس به‌وسیله دستگاه طیف‌سنج اشعه مجهول، تجزیه شدند.

برای آماده‌سازی نمونه‌ها برای انجام آزمایشهای طیف‌سنجی دو راه وجود دارد. یکی این‌که نمونه را با استفاده از اره‌های مخصوص، لایه‌لایه کرده و آنگاه هر لایه را جداگانه آزمایش کرد.

در این صورت می‌توان تأثیرات محل تدفین را نیز بر شکلگیری ترکیبات استخوانی و دندانی بررسی کرد. اما استفاده از این روش یک عیب بزرگ دارد و آن این است که ترکیبات فلزی اره‌ای که از آن برای لایه‌لایه کردن نمونه مطالعه شده استفاده می‌شود، ممکن است که ساختار شیمیایی نمونه مطالعه شده را تحت تأثیر قرار داده و بنابراین نتایج به‌دست‌آمده را با درصدی از خطا همراه سازد.

راه دوم این است که نمونه‌ها را به‌صورت پودر درآورده و سپس پودر حاصل شده را آزمایش کرد. در این روش از آنجا که بخش درونی و بخش بیرونی نمونه استخوانی و یا دندانی با هم پودر می‌شوند، دیگر نمی‌توان اطلاعاتی درباره تأثیرات محل تدفین بر نمونه‌های مطالعه شده به دست آورد.

با این حال روش اخیر این مزیت بزرگ را دارد که ترکیبات شیمیایی نمونه، به علت استفاده از اره - که برای لایه‌لایه کردن نمونه استفاده می‌شود - تغییر نمی‌کند. درمجموع به‌نظر می‌رسد که استفاده از روش دوم یعنی پودر کردن نمونه‌ها بهتر از روش اول است. ما نیز در این پژوهش از همین روش استفاده کرده‌ایم.

۵- یافته‌های پژوهش و بحث

روش استفاده‌شده، طیف‌سنجی اشعه مجهول، برای مطالعه میزان غلظت عناصر در استخوان یک روش سودمند است؛ چرا که میزان کمی از استخوان برای انجام چنین آزمایشهایی کفایت می‌کند. بعلاوه تعیین غلظت تقریباً تمامی عناصر تشکیل‌دهنده بافت استخوانی با استفاده از روش مذکور ممکن است.

در پژوهش حاضر غلظت عناصر تشکیل‌دهنده دندانها و یک تکه جمجمه از طریق روش تجزیه عنصری اشعه مجهول به دست آمد. میزان این عناصر در جدول ۱ تعیین شده است.

جدول ۱ نتایج به دست آمده از طیف سنجی با اشعه مجهول بر نمونه های استخوانی باستانی

نمونه	sr	Ba	Ca	Fe203	Mno	Mgo	Zn	Pb	Cu
	(ppm)	(ppm)	(%)	(%)	(%)	(%)	(ppm)	(ppm)	(ppm)
۷۰۷-۱*	۳۳۱	۱۷۰	۴۹,۷۳۵	>>	۰,۰۰۹	۰,۱۵۳	۲۹۲	۱۴۷	۱۵
۷۰۷-۲	۲۳۳	۳۳	۵۲,۳۱۱	>>	۰,۰۰۷	۰,۲۶۶	۳۱۷	۲۶۴	۴۹
۷۰۷-۳	۲۹۵	۳۸	۴۹,۸۲	>>	۰,۰۵۷	۰,۲۸۱	۳۰۴	۳۰۳	۱۸
۷۰۷-۴	۲۵۸	۱۹۴	۴۳,۴۲۲	>>	۰,۰۰۱	۰,۳۴۷	۲۴۵	۲۴۴	۱۳
۷۰۷-۵	۲۳۹	۲۶۸	۴۲,۱۰۷	۰,۰۴	۰,۰۰۱	۰,۳۳۳	۱۹۱	۳۸۰	۱۸
۷۰۷-۶	۳۱۲	۲۲۶	۴۵,۸۳۶	۰,۰۹	۰,۰۰۱	۰,۲۵۴	۲۵۰	۲۱۲	۱۵
۷۰۷-۷	۲۷۷	۲۸۵	۴۲,۱۷۸	۰,۰۷	>>	۰,۳۳۷	۲۴۵	۲۳۴	۱۴
۷۰۷-۸	۳۱۱	۱۱۳	۴۱,۷۸	۰,۰۹	۰,۰۰۱	۰,۳۵۳	۲۶۳	۲۳۲	۱۸

* نمونه ۷۰۷-۱ از جمجمه و دیگر نمونه ها از دندان گرفته شده اند.

در جدول ۱ میزان بعضی از عناصر به صورت واحد در هزار و بعضی به صورت درصد بیان شده اند. جدول فوق بیان کننده غلظت فلزاتی مانند فلوئور، مس، باریوم، کلسیم، استرانسیوم، آلومینیوم، آهن، منگنز، سرب و روی است.

چنانکه پیش از این نیز ذکر شد، اسکلت های باستانی محوطه ولیران بسیار مضطرب و پوسیده بود. به نحوی که هنگام برداشتن آنها تعدادی از آنها می شکست و یا این که پودر می شد. کلسیم و فسفر جزء عناصری هستند که منجر به حفظ مواد تشکیل دهنده استخوان می شوند، بنابراین با توجه به وضعیت پوسیدگی استخوانها این احتمال وجود داشت که درصد کلسیم و فسفر استخوانها کم باشد. اما نتایج به دست آمده چنین فرضیه ای را منتفی کرد. باتوجه به این که منطقه ولیران یک منطقه مرطوب است، می توان پذیرفت که پوسیدگی

اسکلت‌های باستانی منطقه ولیران احتمالاً به دلیل رطوبت خاک بوده است. درجه رطوبت خاک به حدی بود که موقع باز شدن گور به راحتی می‌شد با لمس خاک، رطوبت آن را حس کرد. میزان کلسیم در نمونه‌های به دست آمده به حدی بود که می‌توان گفت فرآورده‌های لبنی بخش قابل توجهی از غذاهای مصرفی مردم این منطقه در دوره اشکانی بوده است. سطح باریوم چه در نمونه‌های باستانی و چه در نمونه‌های امروزی در فرآورده‌های غذایی دریایی بسیار پایین و در حیواناتی که در خشکی زندگی می‌کنند، در حد بالایی است، اما غلظت استرانسیوم در نمونه‌های دریایی نسبت به نمونه‌های خشکی بیشتر است.

میزان باریوم در نمونه‌های به دست آمده از ولیران بیش از نیمی از میزان استرانسیوم است. این درصد بالای باریوم را تنها جینگوا و همکارانش از یکمحوطه باستانی مربوط به قرن چهار ق.م در بلغارستان به دست آورده‌اند. وی این میزان را دلیلی بر استفاده از غذاهای گیاهی می‌داند و از آنجا که منطقه مطالعه شده وی در امتداد ساحل دریا قرار دارد، وی معتقد است که در منطقه یاد شده از غذاهای دریایی نیز - البته به میزان کم - استفاده می‌کرده‌اند [۱، صص ۷۸۶-۷۸۵].

در مورد ساکنان منطقه ولیران می‌توان گفت که آنان در رژیم غذایی خود هم از غذاهای گیاهی و هم از غذاهای گوشتی استفاده می‌کرده‌اند و البته غذاهای دریایی نیز بخش اندکی از رژیم غذایی آنان را تشکیل می‌داده است.

اگر چه میزان استرانسیوم به حدی است که استفاده از غذاهای گیاهی را تأیید می‌کند، اما این میزان از استرانسیوم آن قدر نیست که بتوان گفت از غذاهای گیاهی بیش از غذاهای گوشتی استفاده می‌شده است. به خصوص که اندک بودن میزان منگنز و منیزیوم نیز به درست بودن فرضیه اخیر کمک می‌کند. درواقع غلظت دو عنصر اخیر در غذاهای گیاهی بیش از غذاهای گوشتی است، اما در نمونه‌های مطالعه شده، درصد دو عنصر اخیر به طور قابل توجهی بالا نبود. به علاوه درصد استرانسیوم در نمونه‌های به دست آمده در حدی است که می‌توان نتیجه گرفت که ساکنان منطقه ولیران بیش از آن که از گیاهان گوشتی استفاده کنند، از گیاهان علفی استفاده می‌کرده‌اند.

در نمونه‌های به دست آمده از منطقه ولیران میزان باریوم در حد بسیار بالایی قرار داشت، به گونه‌ای که میزان باریوم حدود ۰/۵۸ استرانسیوم بود. این میزان از باریوم به درستی

مشخص می‌کند که جانوران آبی به میزان بسیار کمی در این منطقه مصرف می‌شده‌اند. نتایج به دست آمده اختلاف معناداری را از نظر غلظت باریوم در برخی نمونه‌ها به دست می‌دهد. به گونه‌ای که میزان باریوم در نمونه‌های ۷۰۷-۲ و ۷۰۷-۳ بسیار پایین و در نمونه‌های ۷۰۷-۵، ۷۰۷-۶ و ۷۰۷-۷ در حد بالایی قرار دارد (جدول ۱). از آنجا که عوض شدن ترکیبات استخوانهای انسان به حداقل ده سال زمان احتیاج دارد و در مورد دندانها، این ترکیبات بعد از شکلگیری در دوره جوانی دیگر تغییر نمی‌کنند، می‌توان گفت که ساکنان منطقه مذکور، ولیران را به عنوان یک گذرگاه می‌شناخته‌اند، نه منطقه‌ای که سکونت‌گاه دائمی آنها باشد. این منطقه احتمالاً مرکز تجاری و یا پادگان نظامی بوده است.

میزان سرب در نمونه‌های مطالعه شده در حد بسیار بالایی قرار دارد. این میزان در نمونه شماره ۷۰۷-۵ بیش از دیگر نمونه‌ها بوده و رقم ۳۸۰ را نشان می‌دهد. این در حالی است که چنین میزانی از سرب به ندرت در اسکلت‌های انسانی (چه نمونه‌های جدید و چه نمونه‌های باستانی) دیده شده است.

بیش از ۹۰٪ سرب بدن در استخوان قرار دارد. اگرچه جایگزینی سرب به آهستگی انجام می‌شود، اما به طور کلی دوره تأثیرگذاری سرب محیط بر استخوان، فاصله زمانی ۲۷-۱۶ سالگی را دربرمی‌گیرد.

توزیع سرب در بخشهای مختلف اسکلت انسان به طور یکنواخت انجام نمی‌شود، بنابراین میزان سربی که از دندانهای یک اسکلت به دست می‌آید، تفاوت معناداری با میزان سرب در دیگر بخشهای اسکلت دارد. البته میزان سرب در اسکلت‌های انسان ارتباطی با سن او ندارد. مشابه میزان سربی را که در دندانهای محوطه باستانی ولیران به دست آمد، تا کنون چندین محقق گزارش کرده‌اند. مارکوس و همکاران او به بررسی میزان سرب در دندان انسانهای بیمار امروزی پرداختند. این محققان میزان بالای سرب را در دندانهای مطالعه شده، ناشی از بیماریهای کبدی می‌دانند [۱۲، صص ۱۶۸۰-۱۶۷۵].

زاپاتا روی استخوانهای دراز اسکلت‌های انسانی دوره رومی (قرن چهارم تا قرن ششم میلادی) پیدا شده از یکی از مناطق ساحلی جنوب شرق اسپانیا، به تجزیه عنصری پرداخته و میزان سرب بسیار زیادی را حتی بیشتر از نمونه‌های ولیران، گزارش می‌دهد. وی این میزان

زیاد سرب در اسکلت‌های انسانی را بازتابی از تغییرات پس از مرگ و نیز وجود سرب در آبهای آشامیدنی ساکنان محوطه مطالعه شده در طول زندگی می‌داند [۸۰، زیر چاپ]. گارسیا محقق دیگری است که به همراه همکاران خود در تجزیه عنصری که روی دندانهای انسانی انجام داد، مشابه میزان سربی را گزارش داد که ما از دندانهای محوطه باستانی ولیران به دست آورده‌ایم. این محققان بخشهای مختلف اسکلت‌های انسانی را از چندین دوره مختلف (از دوره نوسنگی تا زمان حال)، به‌طور جداگانه آزمایش کردند. آنان معتقدند که میزان سرب در اسکلت انسان، هم می‌تواند برگرفته از محیط زندگی شخص در طول حیاتش باشد و هم می‌تواند بازتابی از آن مواد غذایی باشد که وی مصرف می‌کرده است [۱۳، صص ۷۲-۵۱].

با توجه به آنچه گذشت، می‌توان گفت که میزان بالای سرب در نمونه‌های بررسی شده، می‌تواند ناشی از تغییراتی باشد که پس از مرگ در عناصر تشکیل‌دهنده استخوان رخ داده است. البته از آنجا که میزان سرب در هر یک از نمونه‌های بررسی شده - که همه از یک محوطه برداشته شده‌اند - تفاوت معناداری را با هم نشان می‌دهند، پذیرش فرضیه اخیر اندکی مشکل می‌نماید. وجود بیماریهای کبدی میان همه ساکنان محوطه مطالعه شده نیز چندان منطقی نیست، اما این فرضیه که سرب از طریق تغذیه و نوشیدن آب به بدن اسکلت‌های بررسی شده، منتقل می‌شده است، قابل قبولتر است.

۶- نتیجه‌گیری

نتایج آزمایشگاهی به‌دست آمده، نشان می‌دهد که در دوره اشکانی حیوانات زیادی در منطقه ولیران وجود داشته و مردم این منطقه از گوشت آنها برای تغذیه خود استفاده می‌کرده‌اند. غذاهای گیاهی نیز از میان گیاهانی که در منطقه ولیران می‌رویده، انتخاب و مصرف می‌شده‌اند. در حین کاوش در محوطه باستانی ولیران بقایای گردو نیز به‌دست آمد. با توجه به این که گردو امروزه نیز در منطقه دماوند می‌روید، می‌توان پذیرفت که پوشش گیاهی منطقه مطالعه شده از دوره اشکانی تا روزگار حاضر تغییر چندانی نداشته است. بالا بودن میزان سرب در اسکلت‌های بررسی شده، نشان می‌دهد که آب مصرفی ساکنان این منطقه، درصد بالایی از سرب را داشته است. وجود چشمه‌های آب معدنی فراوان در

محدوده دماوند، این فرضیه را بیشتر به واقعیت نزدیک می‌کند.
چنان‌که گذشت، ساکنان منطقه ولیران از گوشت و مواد لبنی در تغذیه خود استفاده می‌کرده‌اند، بنابراین می‌توان پذیرفت که ساکنان این منطقه بیشتر به دامپروری اشتغال داشته‌اند. منطقه ولیران به دلیل وضعیت جغرافیایی مساعد خود امکانات لازم را برای استقرار انسانی در دوره اشکانی فراهم می‌کرده است.

۷- سپاسگزاری

آقای محمد صفاری تجزیه عناصر دندانی را برای این پژوهش انجام داد، با سپاس از لطف وی.

۸- منابع

- [1] Djingova R. & etc.; "On the possibilities of inductively coupled plasma mass spectrometry for analysis of archaeological bones for reconstruction of pale diet"; Talanta, Vol. 63, Issue 3. , pp. 785-789, 2004.
- [2] Klepinger L.; "Nutritional assessment from bone"; Anthropology, Vol. 13 , pp. 75-95, 1984.
- [3] Schutkowski H., Herrmann B.; "Diet, status and decomposition at Weingarten: trace element and isotope analyses on early mediaeval skeletal material"; Journal of Archeological Science, No.26, pp. 675-685, 1999.
- [4] Carvalho M.L. & etc.; Analysis of human teeth and bones from the Chalcolithic period by X-ray spectroscopy; Nuclear Instruments and Methods in Physics Research B., No. 168, pp. 559-565, 2000.
- [5] Carvalho M.L. & etc.; "Trace elements distribution and post- Mortem intake in human bones from middle age by total reflection X ray fluorescence"; Spectrochimica Acta, Part B, No. 59, pp.1551-1557, 2004.
- [6] Gonzalez R.E. & etc.; Palaeonutritional analysis of the pre-Hispanic

- population from Fuerteventura (Canary Islands); The Science of the Total Environment, No. 264, pp. 264-215, 2001.
- [7] Webb E. & etc.; "Inductively coupled plasma –mass (ICP-MS) and atomic emission spectrometry (ICP-AES): versatile analytical techniques to identify the- archived elemental information in human teeth", Micro chemical journal, No. 81 , pp. 201-208, 2005.
- [8] Trueman C.N. & etc.; "High-resolution records of location and stratigraphic provenanve from the are earth element composition of fossil bones Geochemica"; et Cosmochicimica Acta, No.70, pp. 4343-4355, 2006.
- [9] Sponheime M. & etc.; " Sr/Ca and early hominine diets revisited: new data from modern and fossil tooth enamel"; journal of human evolution, No.48, pp. 147-156, 2004.
- [10] Zapata J. & etc.; "Digeneis, not biogenesis: two Late Roman skeletal examples"; Science of the Total Environment, under print, 2006.
- [۱۱] نعمتی م.ر.; ویژه نامه همایش پژوهشهای باستان شناسی استان تهران در سال ۱۳۸۵، تهران: پژوهشکده باستان شناسی، صص ۲۹-۲۳، ۱۳۸۶.
- [12] Marques A.F. & etc.; "X-Ray microprobe synchrotron radition fluorescence application on human teeth of renal insufficiency patient", Spectrochimica Acta Part B, pp. 1675-1680, 2004.
- [13] Garcia M.J. & etc.; "Heavy metals in human bones in different historical epochs"; Science of the total environment, No.348, pp. 51-72, 2005.